

Hayata İmanın Nuruyla Bakabilmek

– M.Nihat Malkoç · 09 Mayıs 2009

HAYATA İMANIN NURUYLA BAKABİLMEK...

M.NİHAT MALKOÇ

Millî ve manevî değerlerin zaafa uğratıldığı, inançların hayatın dışına itildiği zor bir zamanda yaşıyoruz. Maddenin manaya baskı yaptığı, hatta galebe çaldığı bu çağda hayata imanın nuruyla bakabilmek, içimizde çıkmazlar oluşturan pek çok meseleye çözümler getirebilecektir. Yeter ki bakışımızı çağa göre değil, İslam inancının getirmiş olduğu temel ilkelere göre şekillendirelim. Gerçek mümin odur ki İslam'a çağın gözüyle bakmaz, çağa İslam gözlüğüyle bakar. Bu iki bakış açısı birbirinden çok farklıdır. Birincide çağın değerleri, ikincide İslam'ın değerleri esas alınmaktadır. Elbette esas olan İslam'ın kıymet hükümleridir.

Yoz bir çağda yaşadığımızı kimse inkâr edemez. Bu asık suratlı çağda insanların bir kısmı açlık ve sefalet içerisinde ömür törpülerken, bir kısmı da nimetler denizinde şükürsüz bir dalgıç misali pervasızca haz avcılığı yapmaktadır. Neticede bu kesimlerin hiçbiri aradığı mutluluğu bulamamaktadır. Çünkü mutluluğun kaynağı maddî refah değildir. İnançların boşluğunu dünyevî hazlarla doldurmaya çalışanlar, dibi delik çuvalı doldurmak için günlerce uğraşan akıl fakirlerinden farksızdır. Onların emekleri zayi olmaya mahkûmdur.

Günümüzde özellikle Batıda akılcılık ve bilim esas alınmaktadır. Öyle ki aklın ve bilimin tescil etmediği duygu ve düşünceler çağdışı kabul etmektedir. Dünyaya pozitivizm ve materyalizm penceresinden bakınca aklar kara, karalar ak gösterilmektedir. Oysa hayata aklın ve bilimin değil, vahyin penceresinden bakabilseydik bütün manevî hastalıklara derman bulabilirdik. Daha doğru bir ifadeyle söylemek istersek vahyin alanları bilimin ve aklın alanlarını kuşatır. İslam inancı bilimi reddetmez, aksine teşvik eder. Bu inanç sistemi akla ve iradeye de çok büyük değer vermiştir. Bunun en büyük göstergesi ölümden sonra sadece akıl sahiplerinin hesaba tabi tutulmasıdır; öte yandan akli ve cüzi iradesi olmayanların hesap ve sorumluluk dışında kalmasıdır. Demek ki İslam inancı akli, iradeyi ve bilimi önemsemektedir. Fakat bunlar vahyin kapsama alanından çıkarılınca, tabir caizse içleri boşalmaktadır.

Günümüzde dünyaya yön vermeye çalışanlar ve kendilerini mutlak hâkim olarak görenler dünyayı yaşanmaz hale getirmişlerdir. Bunların yürüttükleri faaliyetler İslam'ın nurunu söndürmeye yöneliktir. Fakat onların sunî nefeslerinin gücü bu muhteşem ışığı söndürmeye yetmeyecektir. Onlar fırtınaya karşı şemsiyeyle korunmaya çalışan akılsız bedbahtlardır. İnsanlığın huzurunu kaçırmaya çalışanların iki cihanda da huzurları kaçacaktır.

Dünyanın ilahî nizamına pranga vurmaya çalışanlar; işe, gelir dağılımındaki düzensizlikleri ikame etmekle başlamışlardır. En başta ekonomiyi hâkimiyetleri altına alan bu kesimler, fiyatları lehlerine düzenlemek, bu sahte dengeyi sağlamak için milyonlarca aç insanın var olduğu bir dünyada, ellerindeki malları denizlere dökebilmektedirler. Bu kişiler biriktirdikleri sermayeleriyle İslam inanç sistemine son darbeyi indirmek için gayret sarf etmektedirler. O hain kişiler aç insanların imanına talip olmakta, çok kere de kalplerdeki açlığa endeksli cılız imanı söküp alabilmektedirler. Bu kişiler, sanki suçlular kendileri değilmiş gibi aç ve biilaç kişilerin onurlarıyla oynamakta, reklâm amacıyla onlar için yardım eğlenceleri düzenlemektedirler. Bu 'eğlence' ifadesine özellikle dikkatinizi çekmek istiyorum. Yani dünyanın düzenini altüst eden iri göbekli insaf ve izan fakirleri, mide fakirleri açlıktan kıvranıırken eğlenmekte, bu eğlence sonunda sözde hayır kasasına katkıda bulunmaktadırlar.

Oysa İslam inanç sisteminde argo tabirle güçlünün değil, haklının borusu öter. Kal'e alınan güç değil, haktır. İslam'da gelir dağılımında dengesizlik olmaz. Çünkü bu inancın özünde biriktirme değil, paylaşma esastır. "Komşusu açken tok gezen bizden değildir" hadis-i şerifi bu hakikati tescil etmektedir. Bu arada İslam paylaşmayı ve yardımlaşmayı ferdin insafına bırakmamıştır. Zekât müessesesi toplum dengelerini gözetmek için İslam'ın beş şartından biri olarak kullara emredilmiştir. Böylelikle fakirle zengin dostluk, barış ve kardeşlik duygularıyla huzur içinde yaşama imkânı bulmuştur. İslam gerçek manada yaşatılabilse dünyada aç ve biilaç insan kalmazdı. Herkes huzur içerisinde ahirete hazırlanırdı.

Müslümanlıkta esas olan, amellerin Allah rızası gözetilerek yapılmasıdır. Bizler İslamî inançlarımızı faydasından dolayı değil, Hakk'ın rızasına nail olmak için yaşarız. Müslümanın diğer insanlardan en bariz farkı da budur. Beklentilerle hareket edenlerin, amellerini ona göre yerine getirenlerin davranışları, beklentiler ortadan kalkınca veya zaafa uğrayınca sekteye uğramaz mı? Kişi zaten Allah'ın hoşnutluğunu esas alırsa nimetlerin en büyüğüne mazhar olur. Demek ki beklentiyle hareket etmeyenler, beklentilerle ibadet edenlerin mükâfatlarını kazandığı gibi, fazlasına da mazhar olurlar. Bu, neticesi daha hayırlı bir davranış değil midir?

Günümüzde bizi İslamî inançtan uzaklaştırmak için sayısız tuzaklar kurulmuştur. İslamı yaşamamanın her geçen gün zorlaştığı bir dünyada yaşadığımız doğrudur. Fakat mühim olan ve sevabı fazla olan, zor zamanda islamı yaşamak değil midir? Demir ne kadar ateşte ısıtılıp dövülürse o kadar dayanıklı olur. Öyle de imtihanın zorluğu mükâfatını da artıran bir sebeptir. Bundan on dört asır evvel Asr-ı Saadette yaşayan Müslümanların İslamı yaşama ortamı bugünkünden çok daha mı iyiydi? Fakat o mübarek insanlar o zor şartlar altında bu dini kusursuzca yaşama mücadelesi vermişlerdir. İslama karşı yapılan saygısızlıkları sineye çekmemişler, hayatlarını ortaya koyarak mücadele etmişlerdir. Onların büyüklüğü de bu zor şartlar altında tavizsiz ve diri kalmalarındandır. Takdir edersiniz ki zor şartlarda elde edilenler daha kıymetlidir. Yıldızlar karanlıkta daha parlak görünürler. Öyle de çetin şartlar altında islamı yaşama gayreti içerisinde olanlar Hakk katında daha muteber kullardır.

Müslümanlık sanıldığı kadar yaşanması zor bir din değildir. Bütün mesele alışkanlıkların terk edilmesinin

zorluğudur. Buna nefsin ve şeytanın fitnelerini ekleyince imtihan daha da zorlaşıyor. İslam bize hiç de uzak bir yaşantı değildir. Bizler her geçen gün bu hayat tarzından uzaklaşıyoruz; bizler uzaklaştıkça bu inanç sistemi bizlere ulaşılmaz geliyor. Oysa İslam ütopya değil, gerçeğin ta kendisidir. İnsanlar inandıkları gibi yaşamazsa gün gelir yaşadıklarına inanmaya başlarlar. Bizlerin geldiği nokta da sanırım budur.

Bugünkü insanlık mal mülk biriktirme telaşı içerisinde Allah'a ve ibadetlere ayıracak zaman bırakmamıştır. Servet biriktirme telaşı ve dünya sevgisi bizlere gerçek sorumluluklarımızı unutturmaktadır. Oysa mülkün gerçek sahibi Allah'tır. Biz kullar birer emanetçiyiz. Kişinin faydalanabildiği serveti; yiyip içtiği, giyip eskittiğidir. Bu da bellidir.

Kanaatkâr olmak mutluluğun reçetesidir. Kişi, çevresindekilerle para ve mal biriktirme yarışına girmemelidir. Fakat bu tembelliğe methiye değildir. İnsan, rızkını kazanmak için çalışmalıdır. Lakin daha çok kazanmak için kulluk sorumluluğunu geri plana atmamalıdır. Bizim dünyaya geliş sebebimiz mal ve para biriktirmek değildir. Bilinmelidir ki akıllı insan tamahkârlık yapmayan insandır. Bununla ilgili olarak bir kutsî hadiste şöyle denmektedir: "Ey insanoğlu, mal benim malımdır, sen de benim kulumsun. Benim malımdan senin malın ancak yiyip harcadığın, giyip eskittiğin, dünya için geri bırakmayarak sadaka verip ahiret için ebedileştirdiğin şeylerdir. Dünya için biriktirdiğinden senin hissen, ilahî gazaptır."

İnsanların bazıları nimetlerle, bazıları da yoksullukla imtihan edilmektedir. Onun içindir ki mevcut hayatımızı bu minval üzere yaşamalı, imtihan edildiğimizi aklımızdan çıkarmamalıyız. Zahirde zenginlik nimet, yoksulluk bela olarak görülse de kişi kulluk bilinci içerisinde hareket ederse bela gibi görüleni rahmete dönüştürebilir. Öte yandan nimet olarak görülen zenginlik kişiyi çıkmaza, sapık yollara sürükleyebilir. Kul nimete şükretmezse, yoksulluk karşısında sabretmezse ilahî imtihanı kaybedebilir. Öte yandan fakirliği sabırla ve tevekkülle rahmete dönüştürmek de mümkündür. Her şey niyetle ve onu hayata geçirme kararlılığıyla neticelenerek faydamıza veya zararımıza tecelli ediyor.

İslam orta yolu öneren bir inanç sistemidir. Bu dinde ifrat ve tefrite yer yoktur. İslam bütün zamanları kapsayan bir inancın adıdır. Bu inancın kitabı da, peygamberi de bellidir. Onu başka inançlarla kıyaslamak yersizdir. Kullar dünya hayatıyla ahiret hayatını dengeli yürütmelidir. Peygamber Efendimizin buyurduğu üzere "Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalışmalıyız." Fakat kazancımızı yeri gelince tasadduk etmesini, paylaşmasını bilmeliyiz. Bu ömür mülkü bize sonsuza dek tapulanmış değildir.